

9) Začiatok konca

Poznáte nejaký recept na to, ako totálne nespanikáriť, keď:

- a) jediné lietadlo, ktoré vás môže dostať z pustého ostrova, je fuč?
- b) obaja (a v podstate jediní) schopní piloti sú v hlbokom bezvedomí?
- c) váš chránenec je práve v rukách únoscov?

Lara taký recept poznala: pevne zvierala pištoľ, na upokojenie páčila do vysokej palmy a zostrel'ovala kokosové orechy. Keď jej ale ani po polhodine nepadol žiadny kokos na hlavu, naštvála sa a bola na tom ešte horšie; konečne si totiž uvedomila, že triafa do banánovníka! Vrátila sa ku brehu a sadla si medzi tinedžerov. „Tak čo teraz?“

Decká na ňu hľadeli a boli ticho (aspoň raz), tak Lara bezmyšlienkovite vybrala pištoľ a začala sa s ňou hrať. Zrazu omylom potiahla spúšť a mladej budúcej mamičky odstrelila z hlavy slamený klobúk. Žena na ňu vydesene pozrela a zdvihla ruky nad hlavu.

„Ale nie, sorry!“ zavolala červenajúca sa Lara a na znak hlbokoj pokory hodila zbraň do oceána – ibaže práve vtedy plával okolo keporkak, ktorého trafila pištoľ do ňufáka, kvôli čomu utrpel dvanásťdňovú ujmu na tele i na duši.

„To je dnes deň,“ vzdychla Lara a išla vyloviť svoju deviatku. „Čo som vstala ľavou nohou z postele?“ Potom si spomenula, že z postele vyletela saltom vpred, lebo sa jej snívalo, že Winstona povolali na povinnú vojenskú službu.

Lara si opäť sadla k deckám a prikázala im, aby si spomenuli na všetko, čo vedia o Taiko. Napokon si Andrew spomenul, čomu dievčina vravela, keď sa raz ráno tvárila tak záhadne.

„Vieš, ja som v skutočnosti niekto iný, než za koho sa vydávam,“ šepala Taiko Andrewovi.

„Áno? A kto? Vari princezná zo starobylého rodu so zelenou krvou?“ spýtal sa ironicky.

„S modrou,“ opravila ho Taiko. „Ale inak máš úplnú pravdu.“

„A ako mi to môžeš dokázať?“

Dievčina premýšľala, až si spomenula na fotku z oslavy jej narodenín. To ho presvedčí.

Vybrala z vrečka malú fotografiu a ukázala ju chlapcovi. Andrew na ňu pozrel a začal slintať.

„Čo to...?“ Taiko pozrela na fotku. Sporo odetá tam ležala na ich súkromnej pláži a usmievala sa.

„Hups,“ začervenala sa, skryla obrázok a vybrala druhý. Chlapec naň dychtivo pozrel, ale už to nebolo ono. Taiko tam stála v drahých šatách a jej despoticky sa tváriaca matka vo večernej róbe s diamantmi práve krájala tortu z kaviára.

„Už mi veríš?“ spýtala sa.

„Wow,“ vydýchli všetci a Lara sa zamračila. „No pekne. Asi si na to kvapol, Andrew.“ Potom sa natiahla do jemného, vyhriateho piesku a začala o tom uvažovať.

Tak princezná, pomyslela si. Rodičia spravili dobre, že mi to nepovedali, keď ju sem chceli dostať, ale z iného dôvodu, než si myslia. Veď ako môžem vytrénovať budúcu cisárovnú, keď ju v období vlády nepustia samu ani kúpiť si mlieko, nieto ešte do Peru? Kto si tam bude vláčiť armádu, nosičov vlečky, klobúkov a umelého chrupu? Síce, premýšľala Lara, určite majú vlastné kravy, čo im dávajú mlieko, s farebnými chocholmi na rohoch a naučené tancovať polku na pobavenie.

A teda jej jasná aj príčina únosu. Za princeznú zaplatia rodičia horibilné sumy, a potom ma zažalujú za nedokonalé stráženie ich vzácnej dcéry!

Lara naraz vyskočila, rázne prešla k Jackovi, vybrala z puzdra pištoľ a strelila mu tesne vedľa ucha.

Všetci zhíkli, pretože si mysleli, že jej povolili nervy a nepríčetne pilota zastrelila. Už sa na ňu chcel ktosi vrhnúť, aby jej zabránil v ľubovoľnom strieľaní ľudí, keď sa Jack prudko posadil a vydesene hľadel priamo do hlavne; a keďže vyzeral, že by chcel opäť omdlieť, Lara rýchlo zasunula zbraň do puzdra a vyliala mužovi na hlavu kokosové mlieko. „Aspoň budete mať peknú pleť,“ zašvitorila a preplieskala Mika, ktorý sa preberal rýchlosťou zrazenej korytnačky. „Keď som vás už teda zobudila, zvolávam vojnovú poradu.“

Na pláži sa utvoril približný kruh, uprostred ktorého sedela Lara, decká a obaja piloti, ktorí ešte vyzerali, akoby práve vyšli z blázinca (nevylicení), ale nikto nemal to srdce povedať im to.

„Určite všetci viete, čo sa stalo. Okrem toho, že nám ukradli lietadlo, únoscovia so sebou pozvali na vyhliadkový let aj jedného z týchto tínedžerov a Kate ukradli šminky. Preto teraz musíme urýchlene vymyslieť spôsob, ako dostať späť lietadlo, Taiko a hlavne šminky!“

Jeden muž okamžite nadšene vyhrkol: „Preplávame oceán!“

„Vyrobíme loď z palmových listov!“

„Spravíme lietadlo!“

„OK,“ zastavila Lara utopické návrhy, „už to vidím, že napokon tu budeme sedieť, hrať pasians a čakať na pomoc.“

„Vy ste hrdinka, tak nás vytiahnite z kaše!“ zavrčal akýsi zošúverený starček.

Och, to snáď nie, vzdychla Lara v duchu. Pokiaľ o mne počuli, tak ma nenechajú na pokoji a ja budem musieť čosi vymyslieť. Pritom som len niekoľkokrát zachránila svet, zbavila ho najrôznejších šialencov a oblúd, objavila pár vzácných artefaktov, napísala niekoľko kníh, ktoré sa predávajú iba v miliónoch a v neposlednej rade i znovu našla a znovu stratila svoju mamičku, bez ktorej by som ani na WC nezašla! Čo už ja zmôžem? A to som sa tu chcela trochu opáliť a oddýchnuť si!

Lenže teraz na ňu upierali nedočkávané pohľady všetci na ostrove, vrátane opičiek na stromoch, preto sa Lara prinútila do hrdinského úsmevu a sľúbila, že niečo vyhúta a do tridsiatich dní im pošle odpoveď. Keď odchádzala do chládku paliem, sprevádzali ju dosť šokované pohľady.

„Moji milí, najradšej by som si pospala v pieskovej dune,“ Lara sa po niekoľkých minútach márneho uvažovania o najrôznejších veciach – od záchrany z ostrova (ale tomu venovala naozaj iba chvíľku), cez nesmrteľnosť chrústa až po seriál *Jericho* – musela priznať, že si nevie rady. A to teda totálne, dokonca bola ešte bezradnejšia než vtedy, keď omylom pricvikla Winstona do dvierok mrazničky a nevedela ho vytiahnuť von ani vtlačiť dnu. Napokon rozstrelala dvere, ale to sem nepatrí...

Ako by mohli na krehkú loď z paliem vziať toľkých ľudí? Alebo by niektorí plávala za nimi? A ktovie, čo sa dovtedy stalo s Taiko! Lara si práve kládla túto otázku, keď sa z pláže ozval hluk, ktorý jej onedlho poskytol odpoveď.

Vybehli na pláž a pripojili sa ku skupinke, ktorá ohromene sledovala čosi na oblohe.

„Oni sa vracajú!“ vyhrkol Mike.

„Ach, jasné! Však im začal dochádzať zvyšok benzínu skoro hneď potom, ako naštartovali! A vyrátali si, že nestihnú doletieť na pevninu!“ Jackovi to konečne došlo, ale treba mu pripísať ku cti, že to netrvalo AŽ tak dlho, iba niekoľko hodín.

Lara už začala dúfať, že sa i s Taiko vrátia na ostrov, ale odrazu spustili stroj až k hladine a vyhodili do vody tri gumené člny, do ktorých skoro všetci zliezli- lebo lietadlo potom ešte niekto očividne ovládal, pretože zamierilo k nim a s posledným chabým zakašľaním pristálo, alebo, lepšie povedané, zrútilo sa do piesku ako netrénovaný maratónsky bežec po prvom kilometri. Väčšina chcela k nemu okamžite pribehnúť, ale piloti s účinnou pomocou Lary všetkých odvedli ešte ďalej, pretože pach benzínu neveštil nič dobré. O pár sekúnd stroj vybuchol, ale ľudom pod stromami sa nič vážne nestalo, iba tlaková vlna ich rozmetala na všetky strany, no prežili to všetci. Lara namierila pištoľ smerom k miznúcej skupinke člnov a vykrikla: „Toto je pre nich začiatok konca!“

Večer zrazu začuli vrčanie motorového člna a o chvíľu pristál na pláži veľký čln, z ktorého vyskočil vysmiaty mladík a prekvapene hľadel na stroskotancov, ktorí vyjavene pozerali naňho.

„Robíte tu piknik?“ spýtal sa a pozrel na tlejúce zvyšky lietadla. „Videli sme z ostrovov výbuch, ale keďže všetci sa báli akejsi bomby, len ja som sa to tu rozhodol preskúmať. Nejaké problémy?“

„Ale čoby,“ Lara sa sladko usmiala. „Iba únos lietadla, jedného človeka a zhrdzavela mi zbraň. Všetko je OK!“

„Fajn! Tak ja teda idem,“ mládenec im kývol a naskočil do člna.

Mierne skonfiškovaný chalan si masíroval krk a vysvetľoval im, že Havajské ostrovy sú neďaleko odtiaľto, a ako je teda, sakra, možné, že si ich nevšimli?! Obaja piloti sa tvárili, že oni tam nie sú a zároveň sa začali báť o svoj život, lebo niektorí cestujúci sa na nich začali veľmi škaredo pozeráť, ale napokon boli happy, že sa živí a zdraví vracajú do civilizácie. Lara si sadla k chalanovi a vyzvedala, či tam niekde majú aspoň mobil - keď sa dozvedela, že on sám používa najlepší a najnovší GPS systém, zvýskla od radosti.

Keď pristáli, Lara aj s deckami okamžite zamierila do domu chalanových rodičov, ktorí boli práve v práci, a začala vyhľadávať bandu. Keď ju našla (práve prirazili k akémusi ostrovu, odkiaľ si už asi dymovými signálmi privolávajú pomoc, alebo čo), cez Google si zistila, že ich sídlo je v Káhire. (Takže si to s najväčšou pravdepodobnosťou namieria tam, nie?) Lara vzdala hold internetu a poslala Winstonovi SMS: *„Milý Winston, všetko je v najlepšom poriadku, len OKAMŽITE dôjdi do Cornwallu, vyhod' všetkých zlodejov a robotníkov, čo sa ulievajú pri dome (ten ešte nebol dostavaný), my potom vyrážame do Káhiry!!!“* (Zmätené úvahy sluhu, prečo sa chcú z Havajských ostrovov dostať do Anglicka a odtiaľ do Egypta, teraz Laru netrápili.)

„Decká, zajtra sa súkromným lietadlom vraciame do Cornwallu, keďže dom v Surrey sa ešte stále suší, teda pokiaľ si Winston nezaobstaral obrovský fén na vlasy. Potrebujem sa poriadne vystrojiť, pripraviť sa, vás navliecť aspoň do dvanástich vrstiev nepriestrelných viest a ideme do akcie! Je to ich začiatok konca!“

„To sme už počuli, nebuď taká melodramatická, Lara,“ zahundrala Sarah, za čo si vyslúžila pohľad typu – keby pohľady vedeli sadiť kvety, z teba sa stane botanická záhrada so stovkami druhov. Teda tak nejako.